

A pixel art illustration of a man with reddish-brown hair, wearing a green tunic with a large white patch on the back and a tan skirt, standing on a rocky cliff. He is looking towards the right. In the background, a woman with red hair in a red top and green skirt stands on the cliff, holding a sword. A pirate ship with a skull and crossbones on its sail is visible in the water. The sky is blue with white clouds, and the water is blue.

REUZENEILAND

PetraLouise Muris

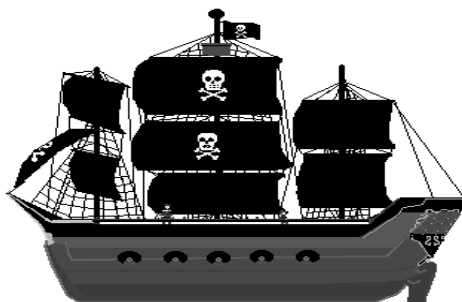
© 'REUZENEILAND'

Kinderboekenweek thema 2011

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris.

Kinderboek, lees of voorleesboek , 8 jaar en ouder.

Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd
auteursrechtelijk beschermd.

Bladzij

hoofdstuk

3	1 Het piratenschip.
8	2 De jonge piraat verzint leugens.
11	3 Wie is er sterker dan een piraat?
14	4 Putjes in de muur.
17	5 Het schip breekt doormidden.
20	6 De speld van een held.
23	7 Hein redt de piraten.
26	8 Een nieuwe boot.
30	9 Deze held verdient een speld.

HOOFDSTUK 1 HET PIRATENSCHIP.

Er leeft een volk op een klein eiland middenin de oceaan.
Zij zijn zo hoog als een toren.
De bevolking leeft van hun akkers vol met eetbare planten, die al even hoog zijn als eikenbomen.
Zij werken 's nachts, dan is het koel.
Hun leven bestaat vooral uit het zaaien en oogsten.
Tussendoor weven de vrouwen van plantenvezels kleding en de mannen bouwen hun onderkomen van steen.
Men eet slechts groenten want vlees kennen zij niet.
Er zijn wel vogels maar die laten zij met rust.
Daarbij is een vogel zo klein dat zij te vergelijken zijn met fruitvliegjes.

Vanavond hebben de mannen het plan om te gaan oogsten.
Dat deze avond anders zal verlopen weten zij nog niet.

Als de vrouwen achter hun weefgetouw zitten en de kinderen spelen, verschijnt er in de nabijheid van het eiland een piratenschip.
De kinderen zien iets in de zee drijven, zij denken dat het een vreemd soort vis is. Het moet een vis in nood zijn want het komt almaar dichterbij. Het is helemaal alleen.
De kinderen wijzen, zij roepen hun moeders.
Als die komen kijken, waarschuwen die hun mannen.
'Het is geen vis!' roept er één.
Een ander vraagt zich af wat het dan wel kan zijn.
Dat het een vis in nood is zien zij allemaal, zij willen het redden.
Als de mannen de zee inlopen, verdwijnt het schip achter rotsen.

De grote mensen hebben nog nooit van hun leven een schip gezien en hebben daarom hun eiland nooit verlaten.
Omdat zij de vis in nood niet meer zien, gaan zij weer aan het werk.

Maar..., op het piratenschip is er paniek uitgebroken.

‘Heb jij dat gezien?’ zegt iemand op het piratenschip.

‘Ja, dat heb ik zeker! Er wonen reuzen op dat eiland, ik ga daar niet op.’ jammert een andere piraat.

Hij tuurt door de verrekijker.

De kapitein hoort hun gesprek en neemt de kijker over, hij ziet de reuzenkinderen staan.

‘Zijn wij soms bang mannen?’ brult hij.

‘Nee kapitein, we zijn gewoon voorzichtig.’ zegt één gauw.

‘Ja, want als we op dat eiland lopen, staan zij misschien per ongeluk op ons. We kunnen beter niet naar dat eiland gaan, Kappie.’

De kapitein wordt boos, hij kleurt rood als een tomaat.

‘Wat zijn jullie angstige, miezerige mannetjes.

Bange piraten! Ik word misselijk van jullie.

Zijn jullie nu piraten op mijn schip?

Jullie lijken meer op juffershondjes!? Bah!

Op dat eiland zal best wat te halen zijn.

Ik laat mij niet afschrikken door de lengte van die mensen.

Hun gouden ringen zullen zo groot zijn als wagenwielen.
Vooruit pak de sloep en vaar erheen, verken dat eiland
en meldt jullie pas als jullie iets kostbaars hebben gevonden!’

Bange oude Hein die gisteren jarig was kreunt: ‘misschien leef ik
straks niet meer. Ben ik voor niks jarig geweest.’

‘Wat zeur jij nou!’ moppert de kapitein: ‘straks ben’ jij nog niet
jarig! Hoor jij?

Als jij niet doet wat ik jou opdraag, geef ik je aan de haaien als
tussendoortje!’ Hij loopt weg.

Jonge Hein, de zoon van oude Hein zegt: ‘kom pa, we zijn toch
met zijn tweeën? Wij zijn daar zo klein dat wij op muizen lijken.
Wij vallen heus niet op.

We verstoppen ons hier en daar en stelen al het goud.’

‘Zoon, ik ben er niet gerust op.

Waarom stuurt hij een oude man op verkenning?

Durft hij zelf niet? Hij is volgens mij zelf bang, die lafaard.

Hij vindt ons gewoon sukkels en daarom stuurt hij ons.’

Terwijl zij mopperen maken zij de sloep los en laten die in het
water zakken.

‘Voorzichtig,’ zegt oude Hein: ‘het is hier rotsig, we kunnen op
die rotsen te pletter slaan.’

‘Pa, ik zie dat zelf ook wel!’ bitst jonge Hein.

‘Ik zeg het alleen maar,’ zucht oude Hein: ‘je hoeft niet boos te
worden. Ik ga als eerst in de sloep, jij mag straks roeien.’

‘Ja, laat mij maar roeien,’ moppert jonge Hein: ‘ik ben jong en
sterk hè pa? Ik mag het zware werk doen en zelf doe jij niks.
Misschien moet ik straks ook alleen op pad en blijf jij veilig in het
bootje.’

‘Echt niet! Wees maar niet bang Hein, ik ga heus wel met jou
mee.’

Jonge Hein reageert: ‘ja, ja, zoals altijd. Mijn vader is laf en lui.’
Oude Hein pruttelt nog wat na maar dan roeien zij naar de kust
van Reuzeneiland.

Zij wachten voor de kust totdat er geen reus meer te zien is.
Dan slepen zij hun sloep op het strand en gooien zij er zand
overheen zodat het op een heuveltje lijkt.

Omdat het schemerig is en het eiland sterk begroeit is,
bemoeilijkt dat hun wandeltocht.
Oude Hein is buiten adem als hij over een berg loopt.

‘Ik ga terug hoor,’ hijgt hij: ‘ik ben hier te oud voor.
Zoonlief, ga jij maar alleen het eiland verkennen, ik loop niet
meer met jou mee. Ik ben buiten adem, straks ben ik dood.
Ik wacht wel op het strand.’

‘Dat dacht ik al,’ reageert jonge Hein: ‘waar bleef je toch!
Jij zadelt jouw zoon altijd weer op met nare klusjes.
Ga maar gauw terug pa, ik heb toch niks aan jou.’
Oude Hein laat zich dat geen twee keer zeggen, hij heeft opeens
adem genoeg om terug te hollen.

Omdat het nog niet helemaal donker is, kijkt jonge Hein vanuit
een boom naar de omgeving. In de verte staat een huis.

‘Daar ga ik
naartoe,’ lacht hij:
‘daar zullen zij vast
hun goud verstopt
hebben.’
Hij heeft meteen
een goed humeur.
Echter, er zijn
heel wat
voetstappen voor
nodig en heel wat
klimpartijen voordat
jonge Hein voor het

huis staat. Hij is moe.
Hij heeft geen zin om het huis te doorzoeken.
Terwijl hij geeuwt, bekijkt hij de hoogte van het huis.
Vanuit de verte leek het huis klein maar nu hij ervoor staat is het
alsof hij een kabouter is.

Hij ontdekt een houten rooster in de muur.

‘Daar moet ik doorheen kruipen.’ denkt hij.
Hij trekt aan het rooster, het zit erg vast.
Hij zucht en zweet.
‘Het zit ook zo onhandig hoog!’ moppert hij.
Weer probeert hij uit alle macht het rooster los te wrikken.
Hij steunt, daarna wordt hij kwaad.
Hij slaat met zijn vuist tegen het rooster, maar het valt niet uit de muur.
Daarna probeert hij het open te wrikken met zijn dolkmes.
Het rooster wijkt niet, het kraakt alleen.
‘Hoe kan ik daar nou doorheen als ik het niet los krijg.
De kapitein zal nijdig zijn als ik zonder iets terugkom.
Ik moet’ en zal’ dat goud vinden.’

Jonge Hein heeft niet door dat er iemand naast het huis staat.
Er staat een enorme man die de vreemde geluiden hoort.

‘Ja? Wie is daar?’ galmt een stem naast het huis.
Jonge Hein schrikt zich een pukkel.
Hij neemt een sprong en verstopt zich snel onder een boom.
Krakend lopen er twee voeten in sandalen pal langs hem.
Jonge Hein houdt zijn handen voor zijn mond.
Eigenlijk wil hij uit angst gaan gillen maar gelukkig weet hij zich te beheersen.

‘Ik dacht toch echt dat hier iemand was.’ galmt de stem weer.
De grote man haalt de deur voor het huis weg en zet die tegen de muur en loopt naar binnen.

Jonge Hein wacht eerst nog even onder de boom of de reus terugkomt maar die blijft binnen.
Dan loopt hij naar de rots terug.
Hij is erg boos op zichzelf omdat hij het luik niet los kreeg en omdat de kapitein straks gaat mopperen.
‘Ik heb geen zin in dat gemopper, ik moet hem maar met een verhaal opvrolijken. Wat zal ik hem zeggen?’ piekert jonge Hein.

HOOFDSTUK 2

DE JONGE PIRAAT VERZINT LEUGENS.

Opeens heeft Hein zijn verhaal klaar.

‘Ik ga de kapitein vertellen dat er grote gouden wagenwielen liggen die te zwaar zijn om te dragen, dan hoef ik niet meer naar Reuzeneiland terug. Het is hier akelig.

Ik vind het maar niets hier zo alleen te zijn.

Ik ben hartstikke bang en ik wil best langer leven.

Stel je voor dat die reuzen boosaardig zijn, dan word ik onder hun voeten verplettert.’

Hij laat zich langs de rotswand naar beneden zakken en komt op het strand terecht. Als hij over het strand loopt, ziet hij zijn vader op de zandheuvel zitten waaronder de sloep verborgen ligt.

‘Zo, ben jij er eindelijk?’ moppert die: ‘ik ben moe van het wachten. Hein jongen, veeg het zand van de sloep dan varen wij naar het schip terug.’

‘Ik ben moe pa, kun jij even helpen?’

Zijn vader staat met zijn armen over elkaar en piekert er niet over om de sloep onder het zand vandaan te trekken.

Jonge Hein moet alles alleen doen.

Zuchtend en mopperend schuift die het zand weg en sleept de sloep de zee in.

‘Stap in pa, ik roei wel, anders wordt jij moe.’ sneert jonge Hein.

Het bootje dobbert geruisloos over de golven naar een grote kale rots niet ver van de kust.

Als zij eindelijk achter de grote rots varen, ziet jonge Hein dat het piratenschip met lantaarns is verlicht.

Het licht weerkaatst in het water.

Omdat jonge Hein moe is, doet het licht pijn aan zijn ogen.

Zijn vader slaapt als de sloep naast het piratenschip ligt.

Er leunt een piraat over de reling, hij roept: ‘hulp nodig?’

‘Doe niet zo vervelend Blink, gooi een touwladder uit, wij zijn terug met een goed bericht.’ liegt jonge Hein.

Blink gooit de touwladder uit en grinnikt: 'heb je goud Maatje? Anders moet je weer terug.'

'Goud?' oude Hein schrikt wakker.

'Ik heb het niet bij mij, het is te zwaar.' liegt jonge Hein.

Meteen schreeuwt Blink: 'jongens, er is goud gevonden, Hein kan het niet optillen.'

De kapitein komt op het geschreeuw af en kijkt gretig naar de lege handen van Jonge Hein.

'Is het waar wat jij zegt? Heb jij al iets? Laat eens zien?

Ach, heb jij ook geen klein beetje bij je?' jammert hij.

'Ik kon het echt niet dragen Kappie, het was te zwaar.'

'Ja, het was te zwaar.' mompelt oude Hein, hij zegt niet dat hij aldoor op het strand luierde.

'Morgen gaan wij bij het eerste daglicht aan land, dan halen wij dat goud.' lacht de kapitein, hij ziet in zijn fantasie bergen goud voor zich.

's Nachts kan de jonge piraat niet inslaap komen, hij is erg zenuwachtig.

Hij heeft gelogen tegen de kapitein, want die denkt dat er goud te halen is op Reuzeneiland.

'Ik had dat beter niet kunnen vertellen,' jammert Hein: 'ik had beter kunnen zeggen dat er geen goud op het eiland was. Oei, daar komt narigheid van.'

Als jonge Hein 's morgens aan dek komt, cirkelt er een zeemeeuw boven zijn hoofd.

Als hij omhoog kijkt laat de meeuw iets vallen.

Jonge Hein veegt proestend zijn gezicht schoon en steunt:

'jakkes, vies! Het zal wel een akelige dag worden.'

Hij bibbert, hij is vreselijk bang voor de reuzen maar nog meer voor de kapitein.

Die zingt van blijdschap, maar als hij het zielige gezicht van jonge Hein ziet schreeuwt hij: 'er is toch wel goud hè?'

'Natuurlijk Kappie, ik zou toch niet liegen?'

'Jij keek zo angstig, is er iets?'

‘Ja, liegt jonge Hein weer: ‘pa voelt zich ziek. Hij wil aan boord blijven. Ik vind hem zielig.’

Oude Hein kijkt verbaasd naar zijn zoon, hij zegt:

‘inderdaad, ik voel mij ziek.’

De oude man is allang blij als hij niet aan land hoeft om zijn handen te gebruiken. Hij voelt zich erg moe en loom.

‘Goed oude Hein,’ zegt de kapitein: ‘ga maar weer slapen.

Wij zien je straks wel als wij het goud aan boord brengen.’

Jonge Hein wordt hoe langer hoe zenuwachtiger nu de waarheid dichterbij komt en hij in de sloep moet stappen.

‘Je moet mij zo vertellen waar dat goud verstopt is.’ zegt de kapitein: ‘en je moet vertellen hoe wij er het beste heen kunnen gaan zonder opgemerkt te worden door die verschrikkelijke reuzen.’

Hein jongen, we zijn straks rijk, ha, ha!’

Hein doet alsof hij blij is maar denkt: ‘ik moet andere leugens verzinnen.’ Hij doet net alsof hij ziek is.

Hij zegt: ‘Kappie, ik voel mij ook niet zo lekker, ik wil terug naar het grote schip, dan kan ik meteen mijn vader verzorgen.’

‘Nee Hein, dat kan niet, zonder jou weten wij het goud niet te vinden. Dan zijn wij misschien uren langer op het eiland, misschien wel dagen, wij hebben jou straks nodig.

Een geluk, je hoeft niet te roeien, rust nog maar even uit.’

Hein kijkt naar de bodem van de sloep, hij durft niet op te kijken uit angst dat de kapitein meer wil weten.

HOOFDSTUK 3

WIE IS ER STERKER DAN EEN PIRAAT?

De sloep is net op het strand van reuzeneiland getrokken.
Net zoals voorheen draaien de piraten de sloep ondersteboven
en gooien er zand overheen.

Het bootje lijkt op een heuveltje op het strand.

‘Wij blijven hier totdat jij’ vindt dat het veilig is op de berg.
Ga gauw Hein!’ beveelt de kapitein.

Hein klimt omhoog tegen de rots die niets anders is dan een
heuveltje voor de reuzen.

Als hij erbovenop staat schrikt hij geweldig.

Een enorme man kijkt hem
aan.

‘Een klein mannetje!’ roept
die verbaasd.

Dan ziet de reus de enorme
speld van het kleine
mannetje.

Hij wordt daar erg bang van.
Hij holt gillend weg.

‘Ha, ha, hij is bang voor mijn
zwaard!’ schreeuwt jonge
Hein naar de kapitein.

‘Die reuzen zijn bang voor
onze zwaarden!’

Doordat hij dat roept, durven de andere piraten naar boven te
klimmen.

De kapitein is trots op jonge Hein omdat hij zojuist een reus heeft
verjaagd.

‘Wat ben jij dapper Hein,’ zegt hij: ‘maar vertel ons nu maar waar
het goud ligt. Het moet gemakkelijk zijn om dat mee te nemen.

Ik kan haast niet geloven dat die reuzen bang voor ons zijn.

Ach zo te zien, zullen zij niet lastig worden.’

Zij lopen in een rijtje achter jonge Hein aan.

Onderweg zingen zij hun scheepslied:

Hi ho, hi ho!

Wie is sterker dan een piraat?

Een piraat zit vol kattenkwaad.

Hi ho, hi ho, hi ho!

Kijk uit als jij ons piratenschip ziet.

Want wij brengen je veel verdriet.

Hi ho, hi ho!

Vandaag wordt het jouw zwarte dag.

Zie jij onze zwarte vlag?

Jouw goud stelen wij zo.

Hi ho, hi ho, hi ho!

Het lied helpt hen om sneller te lopen en te klimmen.

‘Kijk, daar is het,’ wijst jonge Hein: ‘in dat huis bewaren zij hun goud.’

‘Grutten wat een huis! Wij lijken wel kabouters!’ schreeuwt de kapitein.

‘O jammer,’ liegt jonge Hein: ‘ik zie ineens dat zij een luik voor de opening geplaatst hebben. Nu kunnen wij niet meer naar binnen. Willen jullie helpen dit rooster open te maken?’

De piraten trekken aan het luik en peuteren met hun messen om het los te krijgen.

Maar het zit moervast.

Jonge Hein liegt: ‘die reuzen hebben natuurlijk ontdekt dat ik binnen was. Laten wij teruggaan kapitein, wij kunnen toch niet bij die gouden wagenwielen.’

Hij hoopt de kapitein op andere gedachten te brengen.

‘Ik bedenk wel een andere manier om binnen te komen.’ zucht de kapitein: ‘Hein, weet je zeker dat wij in dit huis moeten zijn?’

‘Ja echt, ik was hier binnen, het huis ligt vol goud.’

‘Hein, ik weet al wat. We moeten met een boomstam een gat in de muur slaan. Mannen, zaag een boom om!’
De mannen zingen hun piratenlied en gaan aan het werk.
“Bonk!” Met een smak slaat de boom tegen de grond.
‘Takken afsnijden mannen!’ schreeuwt de kapitein.

Plots trilt de grond.

Er komt een reus naderbij.

Omdat er geen tijd meer is om weg te rennen, verschuilen de piraten zich tussen de boomtakken van de omgevallen boom.
Dan opeens..., met een enorme haal, vliegt de omgevallen boom door de lucht met piraten en al.

‘Ligt in de weg!’ brult de reus die zijn huis in wil.
De boom belandt met een smak op het strand.
De piraten komen duizelig tollend tussen de takken vandaan.
‘Ik heb het gezien voor vandaag,’ moppert de kapitein: ‘laten wij naar ons schip teruggaan.
We gaan drinken en proosten op onze held.
Ja Hein, jij bent onze held!
Omdat jij niet bang bent mag jij morgen met de andere mannen het goud halen.’

Hein die net blij was omdat hij naar het piratenschip terugkeert, schrikt en stottert: ‘ik ben helemaal geen held.
Ik hoef geen goud van die reuzen.
Laten wij ergens anders goud vandaan halen, dan hoeven wij ons leven niet te wagen.’
De kapitein lacht: ‘ha, ha, jij maakt zeker een grapje.
Wij vechten toch altijd om rijkdommen? Wat is er zo verschillend aan? Je kunt maar eens dood. Rijk of arm, ha, ha! Nee Hein, ik vind jou een echte held. Ik heb gezien dat jij niet bang bent voor die reuzen. Weet je wat jongen, we schieten met kanonskogels een gat in die muur. Dat doen we vannacht als die reuzen slapen.
Vanavond nog, na het eten ga jij met de anderen naar Reuzeneiland terug, dan kunnen jullie snel in actie komen.’
‘G, goed kapitein.’ stottert Hein.

HOOFDSTUK 4

PUTJES IN DE MUUR.

Hein krijgt geen aardappel door zijn keel.
Hij moet er niet aan denken om terug te moeten
naar Reuzeneiland waar toch geen goud te halen valt.
Wat gebeurt er met hem als de kapitein ontdekt dat er geen
gouden wagenwielen in het huis liggen?
Hij hoopt stiekem dat het huis niet te veroveren is en dat
de kanonskogels hun doel zullen missen.

‘Zijn jullie klaar met eten?’ De kapitein wrijft in zijn handen.
‘Wij varen met ons schip iets meer naar de kust dan is het
gemakkelijker om het huis te raken en zijn wij eerder weg met al
dat goud. Kom mannen schiet een beetje op, doorkauwen!’

Hein voelt dat hij trilt, hij hoopt niet dat de kapitein dat opmerkt.
Wat kan hij nu nog verzinnen om niet naar het eiland te hoeven?
Hij denkt na, maar de binnenkant van zijn hoofd geeft geen
oplossing.

‘Erwten en peren! Ik weet niets te verzinnen! Ik weet geen
enkele smoes. Ik kan het beste die reuzen gaan waarschuwen
dat er gevaarlijke piraten hun eiland onveilig gaan maken.
Maar, ik wil niet vertellen dat ik een piraat ben.
Als zij de anderen niet gezien hebben, weten zij helemaal niet dat
ik een piraat ben. Misschien geloven zij hier in kabouters.
Tja, dan zal ik mij als een kabouter moeten gedragen, dat doe ik.’

Als de sloep in het water ligt zegt hij: ‘ik ga het eerst aan land,
ik ga kijken of het veilig is. Ik zoek meteen een goede verstopplek
vlakbij het huis.’

De mannen knikken goedkeurend.
Als de sloep op het strand ligt klimt Hein naar boven.
Hij weet waar het huis is en rent erheen.

Hij klopt op de deur en roept: 'ik ben het, het kleine kaboutertje!' Hij krijgt geen antwoord.

Op het schip heeft de kapitein jonge Hein naar boven zien klimmen.

Hij neemt aan dat de mannen op weg zijn naar het huis en vaart nu met volle kracht naar de kust van het eiland.

Eenmaal aangekomen laat hij de eerste kanonskogel afschieten.

Met een luide klap slaat de kogel in de achtermuur van het huis. Nu reageert de reus wel, hij komt zijn huis uit en roept: 'klopte er iemand?'

Dan kijkt hij naar zijn voeten.

Tot zijn schrik ziet hij dat kleine enge mannetje weer, hij rent gillend zijn huis in.

'Niet schrikken,' piept jonge Hein: 'ik ben een kaboutertje.

Ik ben hierheen getoverd omdat jullie in gevaar zijn.

Er komen verschrikkelijke gemene piraten!'

De reus kijkt verbaasd naar de jonge piraat.

'Kaboutertje?' galmt het.

'Kabouters zijn toverdingen.' tracht Hein hem wijs te maken.

Omdat de reus nu weet hoe een kabouter eruit ziet vraagt hij:

'zijn er meer van die toverdingen? Wat is een tover?'

Hein geeft de moed op, hij zegt: 'laat maar, de piraten denken dat jullie goud hebben. Zij komen eraan om het te halen.

Als jullie het niet willen geven, vechten zij met hun messen en zwaarden en krijgen het dan alsnog.'

De reus stamelt: 'goud? Messen? Zwaarden? Piraten? Wat is een goud? Wat is een mes?'

'Nee!' gilt Hein: 'snap jij dan helemaal niks? Ik waarschuw dat er gemeen volk komt.'

'Kabouter, ik vraag jou, wat is een snap niks?'

En..., wat is eigenlijk een waarschuw? Jij bent wel grappig hoor.

Ik was eerst bang, jij bent ook zo klein en je had verleden keer een grote speld in je hand. Ik dacht dat jij mij wilde prikken en dat doet pijn.'

Op dat moment schieten de piraten nog meer kanonskogels af die allemaal het huis treffen.

Maar er komen alleen putjes in de muur, het huis blijft keurig staan.

‘Hoera,’ schreeuwt jonge Hein: ‘jouw huis is onneembaar! Doe jouw deur goed dicht en verstop je, ik waarschuw geen tweede keer.’

Hij rent het huis uit en laat zich via de steile rots naar het strand zakken.

‘Kom mannen, we gaan eropaf!’

De piraten beklimmen zingend de steile bergkant en lopen achter Hein aan naar het huis.

‘Dat huis had kapot moeten zijn stamelt Blink.

Hein reageert: ‘de achterkant zal wel kapot zijn want daar zijn kanonskogels op afgevuurd.’

Zij lopen allemaal naar de achterkant van het huis en kijken verbaasd naar de muur. Alle kanonskogels liggen op de grond, de muur heeft enkel hier en daar een putje.

‘Kom mannen,’ commandeert jonge Hein: ‘dit huis is onneembaar en daarom moeten wij het melden aan de kapitein.’

Ondertussen vertelt de reus de reuzenkinderen dat er

toverdingen rondlopen. Die toverdingen lopen gehaast achter jonge Hein naar de rots waar zij vanaf moeten. Zij rennen naar de sloep. Maar achter hen, op het eiland, kijken de kinderen naar het

komen en gaan van de kabouter en de toverdingen.

Het is helemaal nieuw voor hen, daarom zijn zij heel nieuwsgierig. Zij hebben het piratenschip gezien en willen ermee spelen maar mogen de zee niet in om het te pakken.

HOOFDSTUK 5

HET SCHIP BREEKT DOORMIDDEN.

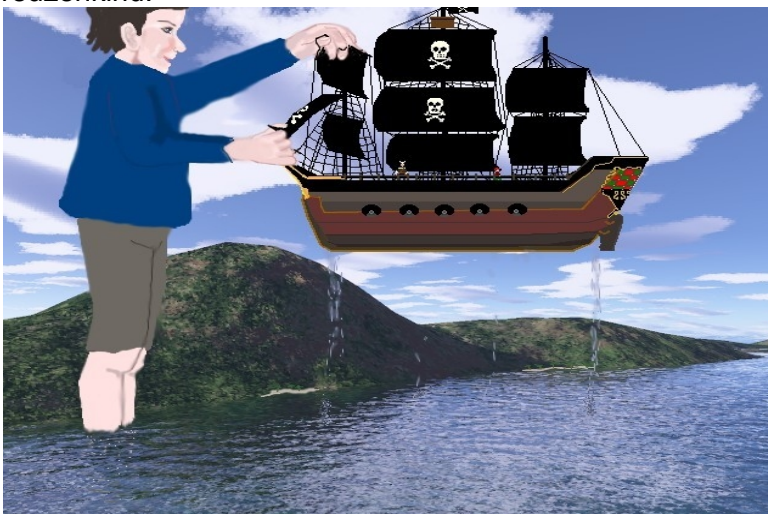
Die avond wordt er op het piratenschip besproken hoe zij het beste het goud kunnen stelen.

Nadat de piraten gedronken en gezongen hebben gaat iedereen slapen.

De volgende ochtend staat de kapitein al vroeg op het dek.

Hij is nog erg slaperig, het lijkt alsof het stormt.

Hij schrikt verschrikkelijk als hij recht in het oog kijkt van een reuzenkind.

Hij schrikt nog erger als hij bemerkt dat zijn schip boven de zee hangt en heen en weer en op en neer schudt.

Het schip wordt plotseling door de zee heen en weer gehaald, als een bootje in een kinderbadje.

Dan wordt het weer opgetild, honderd meter hoog.

Het gebeurt razendsnel en het herhaald zich vele keren.

‘Onze boot kan dit niet aan.’ jammert de kapitein: ‘Hein, doe wat!’

‘Kijk nou eens,’ roept het reuzenkind: ‘daar zijn die gekke toverdingen, zal ik ze eraf gooien?’

Hij weet niet dat het mensen zijn.

De andere reuzenkinderen vinden dat een leuk idee.

Zij nemen het piratenschip mee naar een plek waar hun ouders hen niet kunnen zien en houden het ondersteboven boven een berg.

Zij pulken de kapitein eruit en smijten hem op de grond, die belandt gelukkig in een boomtop.

Dan wordt Hein vastgepakt, hem wacht straks hetzelfde lot.

Op dat moment komt een grotere reus aanrennen, het is diegene van het reuzenhuis.

‘Blijf af, dat is mijn kaboutertje!’ krijst die en grist Hein uit de handen van het reuzenkind. ‘Ik wil dit kaboutertje, nemen jullie maar die toverdingen die nog in dat vreemde tovervisje zitten.’

Het kind schudt met het piratenschip om de toverdingen eruit te laten vallen.

Plots breekt het piratenschip doormidden en de piraten vallen er stuk voor stuk uit.

‘Ons schip!’ stamelt Hein: ‘ons schip is kapot. Ik wil geen speelgoed zijn. Help! Help!’

De andere piraten gillen ook, zij willen naar de zee om weg te zwemmen.

Terwijl de grote reus met de kinderen over de toverdingen en het vreemde dode visje praat stopt hij Hein in zijn broekzak.

Hein krabbelt eruit en ziet nog net hoe de kapitein weet te ontsnappen.

‘Ik moet hier ook weg.’ denkt Hein. Hij laat zich langs de broek van de reus naar beneden glijden, maar die heeft een korte rafelige broek aan. Moet hij zich laten vallen?

Gelukkig weet hij een rafel te pakken en komt daarmee al een stuk lager.

Hij schommelt aan de rafel om ook in een boom te vallen.

Het lukt en even later rent hij onder de bomen de in de richting waar de kapitein verdween.

Na een poos loopt Hein moe en uitgeput langs de rotswand, daar ontdekt hij een grot en verbergt zich daarin.

Als na een poos zijn kapitein voorbij rent, sist hij: 'pst, ik ben hier. Kom ook, het is hier veilig.'

De kapitein komt opgelucht aanhollen.

'Zijn hier mijn mannen? Nee? Ben jij hier alleen? Dan moeten wij de mannen redden!' hijgt die.

'Hoe?' vraagt Hein.

'Ik wil niet terug,' jammert de kapitein: 'jij bent niet bang voor die reuzen. Ga jij uitvinden waar ze kunnen zijn. Ik blijf hier op je wachten.'

Hein wordt boos en zegt brutaal: 'sorry dat ik het zeg, maar bent u niet een beetje laf voor een piratenkapitein?'

'Tja, dat ben ik, ha, ha, jij hebt gelijk!

Die reuzen zijn mij een beetje te groot.

Wat moeten wij met hen beginnen?

Zelfs hun kinderen zijn honderden malen sterker, ik weet niet wat ik moet beginnen.

Daarbij zijn de mannen als onze familie, waar zijn ze toch.

Misschien zijn ze in gevaar. Ach, ach, we hebben enkel nog maar een sloep en daar past niet iedereen in.

We gaan beslist dood en als het niet op dit eiland is, dan is het beslist op zee van de honger.'

Hein kijkt naar het treurige gezicht van de piratenkapitein.

'Goed dan, ik help u wel. Ik doe het vooral voor mijzelf, want ik wil ook graag weg van dit eiland. Niet dat ik een held ben, want ik ben heus wel bang.'

De kapitein zucht opgelucht: 'geweldig Hein, als het jou lukt ons van dit eiland af te halen, zal ik je goed belonen.'

Hein zegt: 'ik heb al een idee hoe ik onze problemen moet oplossen. Kapitein, ik wil van zwaard ruilen, want ik heb die van u nodig omdat die groter is dan die van mij.'

De kapitein verruilt zijn zwaard voor die van hem.

'Ik ga,' zegt Hein: 'houdt u taai. Ik ben snel terug.'

HOOFSTUK 6

DE SPELD VAN EEN HELD.

Hein klautert de rots op en klimt in de hoogste boomtop.
Hij ziet niets anders dan boomtoppen en bergtoppen en geen enkele zeerover en ook geen reus.
Hij weet niet dat reuzen overdag slapen en dat de piraten door de kinderen zijn gevangen.

Hein roept de namen van de zeerovers.
'Blink! Kareltje! Dietse! Harrie! Scherpe Bobbie en Rooie Piet!
Heinz! Bleke Bertus, Tinus! Waar zijn jullie!
Hij schreeuwt nog meer namen en herhaald dat een paar keer.
Maar meer dan vogelgefluit hoort hij niet.
'Waar zijn toch die mannen! Ik ga naar het grote huis, ik moet toch iets doen. Tja, dan moet ik maar alleen.'
Hij laat zich uit de boom zakken en gaat op pad.

Als hij eindelijk voor het grote huis staat twijfelt hij of hij naar binnen zal gaan.
Hij raapt al zijn moed bij elkaar en klimt op het bed van de reus.
De reus slaapt.
Hein kruipt over het bed naar het linkeroor van de reus.
'Je moet mij helpen!' gilt Hein in het reuzenoor.
De reus zit meteen rechtop in bed.
'Kaboutertje, ik was jou kwijt! Gelukkig ben jij er weer.'
Hein zegt: 'ik zal maar eerlijk zijn, ik ben geen kabouter, ik ben een piraat. Ik wil dat jij mij helpt om de andere piraten te zoeken.'
'Daar begin ik niet aan, die toverdingen zijn van onze kinderen,' antwoordt de reus: 'en jij bent mijn kabouter.'
'Wij zijn mensen, geen toverdingen en geen kabouters.
Het spijt mij dat ik tegen je gelogen heb, maar als jij niet mee wilt werken word ik boos. Ik ben namelijk een gevaarlijke zeepiraat.

Hein haalt het kapiteinszwaard tevoorschijn en zwaait ermee.

De reus kijkt met grote angstige ogen naar de enorme speld die dreigend op zijn wang tikt.

Dan prikt Hein onverwachts in de reuzenwang.

‘Nee niet doen, ga weg met die speld,’ jammert de reus:

‘ik hoef jou niet meer. Ik vind jou een gemeen kaboutertje!’

Hein bijt hem toe: ‘die andere piraten prikken ook, zij hebben allemaal hun spelden bij zich.’

De reus jammert: ‘jij mag mijn broertjes en zusjes niet prikken.

Ik weet waar zij hun toverdingen bewaren, kom maar mee.

Zij hebben het verstopt omdat zij niet in de zee mogen van mijn vader. Kom maar in mijn broekzak, ik breng je erheen.’

Hein laat zich in de broekzak stoppen.

Binnen vijf minuten maar na vele kilometers te hebben gelopen, stopt de reus bij een berg.

‘Kijk,’ zegt hij: ‘zie je het gaatje in die berg? Daar hebben mijn broertjes en zusjes de toverdingen in verstopt.

Hein zet grote ogen op, hij gilt: ‘wat? Til mij op jouw schouder, dan zie ik wat meer! Zijn ze in een vulkaan gegooid? Misschien zijn ze dood. Werkt deze vulkaan nog?’

‘Werkt?’ vraagt de reus: ‘nee, hij heeft nog nooit gewerkt.

Kunnen bergen dan werken?’

‘Als een vulkaan vuur spuugt en rook en as, dan noemt men het een werkende vulkaan.’ schreeuwt jonge Hein boos.

‘O, ik dacht op het land of in het huis,’ zucht de reus: ‘net zoals mijn moeder.’

‘Zijn jouw armen lang genoeg om de piraten eruit te halen?’ vraagt Hein.

De reus houdt zijn hand bovenop de krater van de vulkaan.

‘Ach kaboutertje, mogen de kinderen alsjeblieft deze toverdingen houden? Jij hebt er zelf toch niets aan?’

Als zij wakker worden zullen zij vast verdrietig zijn.

Ach, zij waren er net zo blij mee.

Jij krijgt ze niet, hoor je! Ik pak jouw toverdingen niet!’

Hein prikt nu echt in de reuzenwang.

‘Au,’ krijst die: ‘ik pak ze al, ik pak ze al!’

Eerst verdwijnen zijn vingers in de vulkaan en dan zijn hele hand en langzaam maar zeker zijn hele arm.

‘Ik voel ze niet.’ jammert hij en kijkt met één oog in de vulkaankrater.

‘Ze zijn eruit. Gelukkig, nu kan ik weer slapen.’

Hein gelooft de reus niet en laat zich weer aan een rafel van de trui naar beneden glijden.

‘Niks slapen! Vang mij op. Ik wil zelf kijken of er iemand beneden is.’

Hein wordt bovenop de vulkaan gezet.

Hij laat zich een stuk in de krater zakken en roept: ‘hallo daar! Ik ben Hein, ik kom jullie redden!’

Plots klinkt het: ‘Hein jongen! Waarmee redt jij ons?’

Geen touw is lang genoeg. Is het daar wel veilig? Is er echt geen reus meer in de buurt? Daarnet probeerde één van hen ons te grijpen. Misschien eten die reuzen piratenvlees.’

Hein lacht: ‘misschien Blink!’

Mannen, ik vraag jullie om straks in die reuzenhand te klimmen. Ik kan jullie echt niet op een andere manier redden.’

Hij kijkt omhoog naar de reus en zwaait met het zwaard, hij schreeuwt: ‘vooruit laat mij in jouw hand en ga met jouw arm de vulkaan in! Als jij het niet doet, zal ik je weer eens flink prikken!’

HOOFDSTUK 7

HEIN REDT DE PIRATEN.

De reus gehoorzaamd Hein en al gauw zijn de eerste piraten gered.

‘Waar is mijn pa!’ schreeuwt Hein als iedereen naast de vulkaan staat.

‘Die was niet bij ons.’ jammert Blink, hij kijkt angstig naar de reus.

‘Ik breng jullie eerst naar een veilige plek en daarna ga ik op zoek naar mijn pa en ons schip.’ zegt Hein.

Als de reus mee wil lopen schreeuwt Hein: ‘vooruit naar huis! Zo niet, prik ik je met mijn speld!’

De reus knikt gehoorzaam, hij is binnen twee tellen kilometers verderop.

De mannen worden door Hein naar de grot gebracht en daarna gaat hij opzoek naar zijn vader en de resten van het piratenschip. Het piratenschip vindt hij het eerst, het ligt in vele stukken tegen de helling van een berg.

Hein zucht: ‘die kunnen wij niet meer maken, maar de zeilen kunnen er wel af, die kunnen we nog gebruiken, dat moet later maar gebeuren.’

Hij haalt alleen de zwarte vlag van de mast en hangt die boven in een boom.

Dan krijgt hij een idee, hij prakkiseert: ‘kinderen nemen vaak een beer of een pop mee naar bed.

Misschien heeft een reuzenkind mijn vader als knuffelbeer meegenomen.’

Hij gaat meteen op pad naar de reuzenhuizen die niet ver uit de buurt staan.

Hij kan meteen binnenlopen want de reuzen kennen geen scharnieren.

De voordeur leunt buiten tegen de muur.

Het is rustig in het reuzendorp, iedereen slaapt.
Hein sluipt overal naar binnen om zijn vader te zoeken.
Hij durft hem niet te roepen uit angst dat hij de reuzen wakker maakt.
Daarom klimt hij op ieder bed om te kijken of zijn vader op een kussen ligt.
Als hij alle huizen heeft doorzocht en zijn vader nog niet gevonden heeft, piekert hij waar die dan wel kan zijn.
Hij weet dat zijn vader erg lui is en niet graag loopt.
Zijn vader slaapt het liefst de hele dag.
Hij moet dus ergens zijn waar hij rustig kan slapen.
Weer gaat Hein de huizen binnen, nu kijkt hij op de stenen tafels en de randen van de muren.

Net als hij de moed wil opgeven ontdekt hij zijn vader in een glazen pot.
De glazen pot staat hoog op de muur waar het dak begint.
Hein beklimt de muur als een bergbeklimmer.
Hij ziet dat zijn vader helemaal niet slaapt, die krabbelt tegen de binnenkant van het glas als een muis die gevangen is.
Zijn vader schreeuwt dat hij eruit wil, maar de glazen pot dempt zijn stem.

Hein ziet geen andere oplossing dan de pot te verschuiven.
Als zijn vader doorheeft wat hij van plan is begint hij uit angst te gillen.
Maar zijn gegil is alleen binnen de pot te horen.
Langzaam verschuift Hein de pot.
Plotseling valt die met een smak op de grond in duizend glasscherven.
Hein kijkt verschrikt naar het bed van de reus.
De slapende reus kreunt en draait zich om.
Gelukkig opent hij zijn ogen niet.
Hein ziet zijn vader kreunend tussen de scherven liggen, die overeind probeert te krabbelen.
Hij daalt vlug langs de muur omlaag en rent naar zijn pa.
'Kom pa, we moeten maken dat wij hier weggkomen. Ik breng je naar een veilige plek.' fluistert Hein.

‘Ik kan niet lopen vent, mijn voet doet zeer.’ sist zijn vader.
‘Dan draag ik je over mijn schouder.’
Hein tilt zijn vader over zijn schouder en holt met hem het huis uit.

Als de reuzenkinderen ontdekken dat de toverdingen ontsnapt zijn gaan zij meteen opzoek.
Zij weten niet dat Hein alle piraten gered heeft en dat zij nu veilig in de grot zijn.

De piraten morren omdat zij honger hebben, zij durven de grot niet uit. Niet om eten te zoeken en niet om drinken te zoeken en ook niet om hout te verzamelen voor een vuur.
Zij kijken allemaal naar Hein die maar weer als eerste opstaat.

‘Tja, dan ga ik maar. Ik kom niet eerder terug dan dat ik eten heb gevonden,’ zucht Hein en moppert: ‘het komt ook allemaal op mij neer. Maar ik was het al gewend hoor! Met dank aan mijn luie pa!’

Hein beklimt de steile rots en het eerste wat hij vindt zijn grote trossen bananen. Hij vindt ook sappige limoenen.
‘Dat hoeft niet gekookt te worden.’ denkt hij en plukt het fruit alsof zijn leven er vanaf hangt.
Als hij genoeg heeft gooit hij alles van de rots en komt dan zelf omlaag om het voedsel naar zijn maatjes te brengen.
Zijn maatjes zijn verheugd nu zij hun magen kunnen vullen.

Als Hein zijn buik rond heeft gegeten, gaat hij opzoek naar takken om voor warmte te zorgen. Echter, het duurt een tijd voor hij de takken naar de grot kan brengen. Hij wordt voortdurend gehinderd door de reuzenkinderen die voorbij lopen.
Hij moet zich vaak tussen de struiken verstoppen of maken dat hij weggomt om niet vertrappt te worden.
Pas tegen de ochtend is het weer rustig, eindelijk kan het hout naar de grot gebracht worden.

HOOFDSTUK 8 EEN NIEUWE BOOT.

Hein sjouwt al het hout naar de grot en legt alles binnen op een grote stapel.

Hij is verbaasd dat niemand hem helpt sjouwen, hij wordt boos maar hij zegt niets.

Dan zegt de kapitein ineens: 'we hebben dat hout helemaal niet nodig. De nachten zijn hier warm en die bananen hoeven niet gebakken te worden. Flauwekul allemaal!'

'Br!' Hein kookt van woede.

Heeft hij daarom zo zijn best gedaan? Heeft hij daarom gevaar gelopen?

Hein schreeuwt: 'mij best! Ik ga zitten en ik doe niks meer voor jullie!' Hij ploft neer.

Na drie dagen is het eten op en moet iemand opnieuw naar boven. Weer kijkt iedereen naar Hein.

'Ik vertik het,' zegt hij: 'gaan jullie zelf maar iets doen!'

Alle piraten schrikken van die woorden, waarop Blink zegt:

'wij zijn bang, dat weet je toch?'

'Moet ik dan weer alleen naar boven? Leuk hoor!

Luister goed allemaal, ik ga ons schip repareren.

Wij moeten naar de zee terug met een grote boot, onze sloep is te klein voor ons allemaal.

Maar eerst gooi ik voedsel voor jullie van de rots en dat brengen jullie maar zelf naar de grot!'

'Maar wij durven de grot niet uit!' jammeren de piraten.

Dan eten jullie maar niet!' schreeuwt Hein boos: 'wat zijn jullie eigenlijk? Angsthazen of piraten?'

Hein loopt de grot uit en klautert naar boven.

Als hij op de rots staat bedenkt hij ineens een plan.

Hij rent zo hard hij kan naar het grote huis van de domste reus.

Omdat de zon schijnt ligt die heerlijk te slapen.

'Wakker worden!' schreeuwt Hein en prikt in de wang van de reus.

'Au!' gilt de reus: 'wat wil je van mij.'
'Opstaan en aankleden!' beveelt Hein.
Als de reus zijn kleding aanheeft kijkt hij vragend naar de kleine kabouter.
'Jij moet hout zagen en snel een beetje!' schreeuwt Hein.
'Hout zagen? Wat is hout zagen, kaboutertje?'
Hein zegt: 'til mij op jouw schouder en laat mij in de kasten kijken.
De reus tilt hem op.
Hein kijkt in alle stenen kasten.
'Kijk,' zegt Hein: 'dat is een zaag!'
'Nee kaboutertje, dat is een tand. Dat is mijn tand, die viel uit mijn mond, echt waar.'
'Nee, het is een zaag. Voor mij is het een zaag.
Kom mee, we gaan bomen zagen.'
'Bomen? Ik vraag je, wat zijn bomen kaboutertje?'
'Tja, denkt Hein: 'die bomen zijn als gras voor die reus.' en hij zegt: 'kijk eens naar beneden? Al die bomen moet jij omtrappen.
Daarna moet jij ze in planken zagen!'

Om maar gauw van het gezeur af te zijn, trapt de reus wat bomen tegen de grond en snijdt er met zijn tand plakjes van.
Omdat het een pietepeuterig werk is jammert hij:
'waarom moet ik dit doen? Wat wil je hiermee? Ik ben moe!'
Hein antwoordt niet maar wacht totdat er genoeg planken zijn.
'Goed zo,' lacht Hein na een poosje: 'nu moet jij ze in jouw bad leggen. We moeten ze spannen dan trekken ze krom.
'En ik dan? Ik moet toch in bad kunnen?' jammert de reus.

Hein laat de reus beetje voor beetje een prachtig schip bouwen.
Als die klaar is zegt Hein: 'is hier zwart water op dit eiland?
Water dat heel vies stinkt? Water waar je vies van wordt?'
'Vlakbij de vulkaan is een meer vol zwart vies water.' weet de reus.
'Dat is een teerpoel,' zegt Hein: 'daarin moet jij ons werk in onderdompelen.'
Om maar niet geprikt te worden rent de reus met het schip naar de teerpoel en dompelt die helemaal onder.

‘Vies!’ lacht de reus: ‘en nu?’

‘Nu moet het schip drogen, zet hem naast jouw huis!’

De reus holt naar zijn huis en zet het schip ernaast.

‘Ben ik nu klaar?’ vraagt de reus.

‘Nee, breng mij nu naar de berg waar ons oude kapotte schip ligt.’

‘Ik weet niet meer waar dat tovervisje ligt.’ jammert de reus.

‘Ik wel, ik heb onze vlag bovenin een boom gehangen.

Als ik die zie, dan zijn we er.’

De reus zucht: ‘ik hoor wel als je die vlag ziet.

Welke kant moet ik op?’

‘Die richting!’ Hein wijst naar een berg in de verte.

De reus loopt op zijn gemak naar de berg maar voor Hein is het pijsnel.

‘Stop! Ik zie de vlag. Buk even, dan haal ik onze vlag uit de boom.’ En daarna zegt hij: ‘nu moet jij mij op de grond zetten. Ik moet de zeilen van de mast afhalen en de touwen kan ik ook nog gebruiken.’

‘Mag ik jou weer helpen?’ vraagt de reus.

‘Graag.’ zegt Hein.

De reus helpt de pietepeuterige kleine zeiltjes van de mast te pulken en draagt alles naar zijn reuzenhuis.

Als na twee dagen het schip is opgedroogd, hangt Hein de zeilen aan de masten.

Weer helpt de reus, hij doet zelfs fruit en ander eten in het schip. Hij zorgt ook voor drinkwater.

Dan moet hij de nieuwe boot in de zee zetten.

En dan moeten alle piraten in het nieuwe piratenschip.

‘Kom!’ roept Hein: ‘we gaan mannen! Er kunnen maar een paar piraten in de sloep. Laten wij naar ons nieuwe schip gaan.’

Als de piraten de reus zien, durven zij de grot niet uit.

‘Kom die grot uit, anders kom ik jullie halen!’ dreigt Hein.

Blink durft wel even te komen kijken maar loopt niet verder dan twee stappen.

‘Snel!’ schreeuwt Hein.

Niemand komt.

Dan rent Hein de grot in en vecht met alle piraten, behalve zijn vader die alles van een afstand bekijkt.

Als drie piraten op de grond liggen roept zijn vader: ‘nu is het wel genoeg Hein. Je bent erg sterk jongen, dat heb jij vast van mij.

Vechten helpt niet. Ik help je de mannen naar de sloep te sleuren. Ja je hebt gelijk, het zijn allemaal angsthazen.

Maar als jij niet bang voor die reus bent, ben ik het ook niet.’

Voor het eerst ziet Hein dat zijn vader beresterk is en met gemak de piraten naar de sloep sleurt. Daar schreeuwt hij: ‘hup, allemaal in de boot, zijn jullie nou piraten? Jullie zijn slapjanussen!’

HOOFDSTUK 9

DEZE HELD VERDIENT EEN SPELD.

Oude Hein en jonge Hein hebben al hun maatjes aan boord van het schip gebracht.

Het helt over en het ligt stil omdat er geen wind staat.

De reus mompelt: 'vissen zwemmen altijd, waarom zwemt jullie tovervisje niet?'

Dit is een schip zegt Hein: 'het zeilt niet omdat er geen wind is.

Blaas jij tegen de zeilen, dan kunnen we hier weg.'

De reus blaast voorzichtig in de zeilen en het schip komt langzaam in beweging.

'Harder!' schreeuwt Hein.

Nu blaast de reus met een orkaankracht tegen het schip waardoor het kapseist.

Het schip drijft op zijn zijkant in het water en alle piraten zijn overboord geslagen.

'Sorry, dat was niet de bedoeling.' excuseert de reus zich.

Hij zet het schip overeind en vist alle piraten uit de zee en zet hen in het schip terug.

Hein moppert: 'wat hebben wij een ellendig schip gemaakt, het is niet eens zeewaardig!' Dan krijgt hij een idee.

'Reus, jij bent zo groot.

Als jij in het diepst van de zee loopt, verdwijnt jij nog niet onder water. Vooruit duw ons schip naar een eiland dichtbij, dan kunnen wij daar ons schip zeewaardig maken.'

De reus loopt gehoorzaam door de zee en binnen de kortste keren zijn zij bij een ander eiland.

Hein roept: 'nu moet je terug, vaarwel reus!'

'Dag toverdingen, dag leuk kabouterdje. Tot gauw.'

'Ik hoop toch niet dat hij terugkomt.' jammert Blink als de reus binnen twee tellen achter de horizon is verdwenen.

'Nee, ha, ha,' lacht Hein: 'in zijn ogen lijken wij kabouters.

Maar wie is er sterker dan een piraat? Kom mannen, we moeten dit schip zeewaardig maken, daar zijn wij een tijdje zoet mee.'

Na maanden aan het schip gewerkt te hebben, blijft het eindelijk rechtop drijven.

Eindelijk kunnen de piraten de zee op.

Als het schip wegvaart zingen de piraten hun piratenlied uit volle borst. Daarna roept Blink de kapitein.

‘Kapitein, ik vind... en ik niet alleen,’ zegt Blink: ‘dat jonge Hein een beloning verdient.’

‘Har, har!’ zeggen de piraten: ‘u hebt het beloofd.’

Blink gaat verder: ‘Hein heeft ons gered van het Reuzeneiland. Hij is een held. Niemand is zo dapper als onze Hein, kapitein. Zelfs u niet.’

‘Har, har!’ reageren de piraten: ‘wij waren laf.’

‘Wat moet ik hem volgens jullie dan geven?’ vraagt de kapitein.

‘Hein moet ons leiding geven, dan kunt u ondertussen in alle rust het schip door de woeste zee loodsen.’

‘Tja,’ twijfelt de kapitein.

Even later geeft hij Hein zijn zwaard en zegt: ‘deze held verdient een speld, ha, ha.’

Hein lacht tevreden en oude Hein kijkt trots naar zijn zoon.

EINDE.